

Γράφει ο **Γιάννης Σκουλαρίκος***

Γνωστή τοπική εφημερίδα της πόλης του Πύργου, στο φύλλο της την 23/01/2020, είχε πρωτοσέλιδο «ΤΕΦΑΑ εκτός... βάρους» και συμπλήρωνε «Η ΗΛΕΙΑ ΚΑΤΑΛΛΗΛΗ ΜΟΝΟ ΓΙΑ... ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ», ενώ και στο κείμενο του ρεπορτάζ είχε τίτλο «Σχολές δεν μας δίνουν, αλλά μετανάστες μας φέρνουν...» απαξιώνοντας έτσι την κοινωνική ομάδα των μεταναστών, ενόψει και της πιθανής επικείμενης δημιουργίας δομής φιλοξενίας στην περιοχή. Η συγκεκριμένη εφημερίδα, λόγω και της ιστορικότητάς της, απηχεί σε μεγάλο βαθμό, τις απόψεις της τοπικής, μικροαστικής κατά βάση, κοινωνίας. Έτσι, δε θα μπορούσε, να μην εκφράσει τον «υποβιβασμό» της περιοχής, με την πιθανή μη δημιουργία μιας σχολής ΤΕΦΑΑ, παράλληλα και σε αντιδιαστολή φυσικά με την εμπάθεια προς τους «κολασμένους της Γης».

Φυσικά, το θέμα των σχολών είναι τεράστιο. Υπάρχει η ανάγκη κάλυψης της ανάγκης της νέας γενιάς για σπουδές, στην προσπάθεια εξεύρεσης μιας καλύτερης εργασίας. Επιπλέον, οι τοπικές κοινωνίες, αντιμετωπίζουν τις σχολές, ως μέσο μιας (καλώς ή κακώς εννοούμενης) ανάπτυξης, ειδικά σε σχέση με καταστάματα και επιχειρήσεις υγειονομικού ενδιαφέροντος και τα ενοίκια των σπιτιών. Κάτι σαν «σπουδαστικός-φοιτητικός τουρισμός», ένα πράγμα δηλαδή... Οι κυβερνήσεις λοιπόν, διαχρονικά, προσπαθώντας να εξυπηρετήσουν αυτές τις (με την καλή ή την κακή έννοια του όρου) απαιτήσεις, εφάρμοσαν το δόγμα «Κάθε πόλη και πανεπιστήμιο, κάθε χωριό και ΤΕΙ» στη βάση του χουντικού δόγματος «Κάθε πόλη και στάδιο, κάθε χωριό και γυμναστήριο». Από αυτό τον κανόνα, δεν ξέφυγε, ούτε κι η προηγούμενη κυβέρνηση, η οποία, θεσμοθέτησε για την πόλη του Πύργου τη δημιουργία τμήματος ΤΕΦΑΑ, απόφαση την οποία μάλλον θα αναστείλει η τωρινή κυβέρνηση.

Τα μεγαλύτερα θύματα αυτής της πολιτικής, είναι φυσικά οι ίδιοι οι σπουδαστές-φοιτητές, καθώς οι σχολές τους χωρίζονται σε «καλές» και «κακές», πολλές φορές είναι επιπέδου κατάρτισης ή άνευ αντικειμένου, έχουν να αντιμετωπίσουν το υψηλό κόστος διαβίωσης (αν είναι μακριά από τον τόπο τους) και σπουδών, ενώ με τα μέτρα που (επαν)έφερε η τωρινή κυβέρνηση, έρχονται αντιμέτωποι με χρονικά όρια σπουδών, βαθμολογικά όρια εισαγωγής κλπ. Το μεγαλύτερο όμως πρόβλημα για τους σπουδαστές, έρχεται μετά την (όποια) αποφοίτησή τους, καθώς ως νέοι εργαζόμενοι πια, έρχονται αντιμέτωποι με πολλές δυσκολίες στην εύρεση, μιας οποιασδήποτε, εργασίας, ενώ κι αν ακόμα βρουν κάτι, αυτό θα είναι ασταθές, κακοπληρωμένο, με κακές συνθήκες και με το ενδεχόμενο της απόλυσης/ λήξης σύμβασης ανά πάσα στιγμή, ακόμα και «χωρίς αιτιολόγηση» πλέον, αλλά με «πραγματικές» αιτίες κατά τους εργοδότες, το ότι δεν ανταποκρίνονται οι (υποψήφιοι) εργαζόμενοι στις ανάγκες της αγοράς, το ότι είναι «υπερπροσόντούχοι», το ότι θέλουν να γίνουν διευθυντές ή/και ΔΥ, το ότι «δεν πάνε στα χωράφια ή στις οικοδομές» κλπ. Η υποκρισία δε του συστήματος αλλά και των μικροαστών ακολούθων του, είναι τέτοια που κάποιος, είτε συνδέουν η υψηλή ανεργία με την ύπαρξη πολλών πτυχιούχων, είτε δε διστάζουν ακόμα και να δηλώνουν και «αντιρατσιστές» επειδή «τις “δύσκολες” δουλειές τις κάνουν οι μετανάστες κι όχι οι ντόπιοι». Παρατηρείται δηλαδή η κραυγαλέα αντίφαση, ενώ οι σχολές αποτελούν «μέσο ανάπτυξης» μιας περιοχής, τελικά οι πτυχιούχοι που από αυτές προκύπτουν, να λαιδορούνται, ακόμα και έναντι των μεταναστών!

Από την άλλη πλευρά βέβαια, υπάρχει το μεταναστευτικό ζήτημα, το οποίο με την έκταση που έχει πάρει εδώ και αρκετό καιρό είναι πλέον οξυμένο. Αναφέρεται παραπάνω η «αντιρατσιστική» υποκρισία που επικρατεί. Μέχρι όμως οι μετανάστες να επαινεθούν ως «πιο εργατικοί και παραγωγικοί έναντι των ντόπιων», κατηγορούνταν/κατηγορούνται ως «εγκληματίες», ότι «μας παίρνουν τις δουλειές», ότι «αλλοιώνουν τον πληθυσμό», ότι «καταστρέφουν τον τουρισμό», ειδικά για τις γυναίκες ότι «κλείνουν

σπίτια» και διάφορες άλλες τέτοιες ανοησίες, η αναφορά και ανάλυση των οποίων έχει καταντήσει κουραστική και περιττή. Ομοίως κουραστική και περιττή, αλλά δυστυχώς ακόμα απαραίτητη, είναι και η αναφορά και ανάλυση των αιτίων της μετανάστευσης και της προσφυγιάς, που δεν είναι άλλες από τη φτώχεια, τους πολέμους, τις πολιτικές διώξεις, την οικονομική κατάρρευση χωρών, την κλιματική αλλαγή κλπ.

Σε όλες αυτές τις αιτίες φυσικά, μεγάλη συμμετοχή έχει και η Ελλάδα, με ποικίλους τρόπους. Η όξυνση του ζητήματος τα τελευταία 10-15 έτη, επιχειρείται να αντιμετωπιστεί με διάφορους τρόπους από το ελληνικό κράτος, οι πιο «ανθρώπινοι» από τους οποίους είναι το «στοίβαγμα» των μεταναστών σε απαράδεκτων συνθηκών δομές, όπως αυτή της Μόριας. Η διαχείριση αυτής της κατάστασης, οδήγησε την τωρινή κυβέρνηση στη δημιουργία δομών φιλοξενίας σε διάφορες περιοχές της χώρας, με τους «φιλήσυχους νοικοκυραίους» κάθε περιοχής, να αντιδρούν στην «υποβάθμισή» της.

Μία τέτοια περιοχή είναι και ο Πύργος, όπου πρόκειται να δημιουργηθεί μία τέτοια δομή. Το -για την συγκεκριμένη πόλη τουλάχιστον- καινούριο στοιχείο, είναι η «προσφορά», με το αζημίωτο φυσικά, από γνωστό αναπτυξιολόγιο επιχειρηματία της περιοχής, να κατασκευάσει τη δομή, ή να επισκευάσει ένα παλιό εργοστάσιο για στέγαση της δομής. Όπως προαναφέρθηκε, οι «φιλήσυχοι νοικοκυραίοι» και του Πύργου αντιδρούν με τις γνωστές προφάσεις και η πόλη πλέον βρίσκεται σε τροχιά ενός πιθανού επικείμενου δημοψηφίσματος, με τη δημοτική αρχή να είναι τυπικά ουδέτερη και σε ρόλο Πόντιου Πιλάτου, ουσιαστικά όμως, να εύχεται τη διεξαγωγή του δημοψηφίσματος και την επικράτηση σε αυτό της άρνησης από την τοπική κοινωνία της όποιας εγκατάστασης μεταναστών, ώστε η ευθύνη να περάσει στο λαό...

Η απάντηση του κινήματος, πρέπει να είναι δυναμική και μαχητική, όπως επίσης, ουσιαστική και αποφασιστική! Δεν αρκεί η μονότονη επανάληψη συνθημάτων του τύπου «Παιδεία και εργασία για όλους» και «Ανάπτυξη για τον άνθρωπο, και όχι για τα κέρδη». Φυσικά, η μόρφωση, είναι αναφαίρετο δικαίωμα, όπως και είναι αλήθεια ότι πολλές, επαρχιακές κυρίως πόλεις, όπως ο Πύργος, άλλαξαν αρκετά προς το καλύτερο, χάρη στους φοιτητές-σπουδαστές. Οι σχολές όμως, δεν μπορούν να αποτελούν μόνο και κυρίως «μέσο ανάπτυξης» και μάλιστα παρασιτικών τομέων της οικονομίας, ούτε και οι υποψήφιοι/εισακτέοι κάθε χρονιάς μπορούν να είναι «μπαλάκι» εξυπηρέτησης (μικρο)πολιτικών συμφερόντων και να θεωρούνται «κατά το δοκούν», άλλοτε «καλοί» και άλλοτε «κακοί» μαθητές που βρίσκονται σε ανάλογες σχολές.

Το κύριο αντικείμενο των σχολών πρέπει να είναι η δημιουργία επιστημόνων και λοιπών εργαζομένων που θα έχουν σφαιρική γνώση του αντικειμένου τους και θα ανταποκρίνονται στις ανάγκες της κοινωνίας και όχι της αγοράς. Μέχρι να δημιουργηθεί η -όποια- «αταξική κοινωνία» (τα εισαγωγικά προαιρετικά), όπου ο κόσμος της εργασίας θα οργανώνει και θα κινεί την οικονομία με τους δικούς του όρους, θα υπάρχουν, δυστυχώς (ή ευτυχώς) εργοδότες -με πρώτο και καλύτερο το Κράτος- και εργαζόμενοι. Πέρα λοιπόν από την Παιδεία και τις σπουδές που πρέπει να είναι κοινωνιοκεντρικής φύσης, και με παροχή σφαιρικής γνώσης και όχι στείρας κατάρτισης, πρέπει και από τους εργοδότες να απαιτηθεί, αλλά και να τους επιβληθεί/καλλιεργηθεί, η ανάγκη εξεύρεσης αξιοπρεπούς εργασίας, με πλήρη δικαιώματα και κατάργηση των απολύσεων και για όλους τους πτυχιούχους, έτσι ώστε να αποκτήσουν αξία οι σχολές. Ανάλογα φυσικά πρέπει να αλλάξει και η νοοτροπία του κόσμου, και να μην απαξιώνει τη γνώση ως «αφηρημένη», έναντι της «χειροπιαστής» κατάρτισης.

Όμοια αντιμετώπιση πρέπει να υπάρξει και στο μεταναστευτικό. Πέρα δηλαδή από τη συνθηματολογία περί «αποδοχής των μεταναστών», για «ίσα δικαιώματα για όλους, ντόπιους και μετανάστες», «χορήγηση εγγράφων σε όσους επιθυμούν να φύγουν», «αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης για όσους μείνουν» κλπ, πρέπει να υπάρξει και η απαίτηση εφαρμογής όλων αυτών από κράτος και εργοδότες, αλλά και η αλλαγή νοοτροπίας του κόσμου. Πρέπει να εμπεδωθεί η αποδοχή «ξένων» πολιτισμών, η αλληλεγγύη, και φυσικά να μην ξεχνάμε το μεταναστευτικό μας παρελθόν ως λαός, που ενδεχομένως είναι και παρόν, ή ακόμα και μέλλον. Την -τουριστική ή άλλη μορφής- ανάπτυξη, ίσως δεν την φέρουν από μόνες τους οι σχολές,

σίγουρα όμως, δε θα την αποτρέψουν οι μετανάστες. Άλλωστε, είναι και ζήτημα συνάφειας: Η ανάπτυξη (και η Παιδεία) προκαλούν και προκαλούνται από ανοιχτά, και όχι «κολλημένα» ή/και φοβικά μυαλά. Μια ανάπτυξη, με μόνο σκοπό το κέρδος, ή που δε θα έρθει «φοβούμενη» τους μετανάστες, ας μην έρθει ποτέ! Συγκεκριμένα ο Πύργος, έχει μια μεγάλη εργατική παράδοση, την οποία δεν πρόκειται να απωλέσει!

Η ανάπτυξη, ή θα είναι ανθρωποκεντρική, ή δε θα υπάρξει! Οι «παραγωγιστές» και οι «καθαροί αναπτυξιακοί» ας προσθέσουν και «ολίγη» από ανάπτυξη πνεύματος, τεχνολογίας κλπ. Με τίποτα όμως δε θα προσθέσουμε καπιταλισμό, αλλά ούτε (πολύ περισσότερο, ή μήπως ομοίως;) ρατσισμό/εθνικισμό/φασισμό!

Ο Γιάννης Σκουλαρίκος είναι Ηλεκτρονικός Μηχανικός ΤΕ και μέλος Αντιφασιστικού Μετώπου Ηλείας